

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **K. Y. E. H. E. M.**, zastoupeného JUDr. Václavem Chumem, advokátem, se sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-278/LE-LE05-LE05-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 1 Az 7/2015 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh předchozích řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Rozhodnutím žalovaného nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu).

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, v rámci které namítal, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil žádost žalobce o azyl a zejména pak připsal stěžovateli v arabštině, jakož i jeho úředně ověřený překlad, v rámci kterého vysvětlil veškeré své důvody směřující ke splnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu. Při nenaplnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu je namísto vzhledem ke zdravotnímu stavu stěžovatele udělit mezinárodní ochranu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezajistil odborné tlumočení. Při hodnocení věci vycházel pouze z oficiálních materiálů zemí, ve kterých stěžovateli hrozí újma.

[3] Městský soud v Praze žalobním námitkám stěžovatele nepřisvědčil a dospěl k závěru, že žalovaný správně zjistil skutkový stav a vypořádal se se všemi podstatnými skutečnostmi. Shodně s žalovaným soud dospěl k závěru, že stěžovatel může v Libanonu, jakožto poslední zemi

svého pobytu, pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Obava stěžovatele postrádá souvislost s jeho politickými názory. Dle soudu se žalovaný řádně zabýval také rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele a zejména pak jeho zdravotním stavem. Co se týče možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, dospěl soud k závěru, že u stěžovatele nejsou naplněny podmínky citovaného ustanovení a žalovaný se zabýval otázkou naplnění jednotlivých podmínek, a to jak ve vztahu k zemím, jichž je stěžovatel státním občanem, tak také ve vztahu k USA v souvislosti s probíhajícím extradičním řízením. Samo toto řízení není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jako nedůvodnou shledal soud také námitku týkající se nezajištění řádného tlumočnicka, přičemž poukázal na to, že v rámci správního řízení neměl stěžovatel proti osobě tlumočnice žádných námitek a navíc dne 14. 1. 2015 u pohovoru potvrdil, že tlumočnicki bez problémů rozumí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a to jednak pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a byl porušen zákon o řízení před správním orgánem. Městský soud se v rozhodnutí nevyporádal úplně a správně s členstvím stěžovatele v Mládežnické demokratické arabské straně rovnosti. Ve vztahu ke zkoumání naplnění podmínek § 14 zákona o azylu se soud s okolnostmi tvrzenými stěžovatelem nevyporádal a pouze odkázal na výsledky šetření před žalovaným. V tomto směru je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné. Ani ve vztahu k přezkumu naplnění podmínek § 14a zákona o azylu se soud s námitkami stěžovatele řádně nevyporádal, zejména se nezabýval reálnou hrozbou uložení trestu smrti v USA. Stěžovatel dále uvedl, že v rámci extradičního řízení Vrchní soud v Praze v řízení o stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze usnesením ze dne 18. 5. 2015 konstatoval, že záruky poskytnuté ministerstvem spravedlnosti o případném zacházení s vyžádanými osobami na území USA nejsou dostatečné a věc vrátil soudu k novému projednání. Za nesprávné považuje stěžovatel také závěry soudu ve vztahu k námitce nezajištění řádného tlumočení.

[5] Žalovaný ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti namítl, že kasační stížnost není přijatelná, protože svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, nýbrž sleduje pouze jeho individuální zájmy. Má za to, že se v rozhodnutí řádně a úplně vypořádal se všemi skutečnostmi.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, která je v řízení zastoupena advokátem a je přípustná. Jelikož se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud předně její přijatelností ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a jeho dopadem do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou

řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla důvodem přijatelnosti nebudou.

[8] V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejen splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[9] Z hlediska uvedeného nutno konstatovat, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti soudů.

[10] Napadené rozhodnutí nelze shledat nepřezkoumatelným, jak namítá stěžovatel, neboť soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Za vadu rozhodnutí nelze považovat, pokud soud při svých úvahách odkázal na závěry žalovaného vyslovené v jeho rozhodnutí, jestliže se žalovaný řádně a přesvědčivě vypořádal se všemi skutečnostmi (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007 č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, kde soud vyložil, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soublasnou poznámkou osvojil.“* Soud také neshledal existenci vady řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pokud se týče řízení o vydání stěžovatele do USA pro účely trestního řízení, je třeba připomenout, že řízení o udělení mezinárodní ochrany i soudní řízení o přípustnosti vydání mohou být vedena současně; žalovaný i Městský soud v Praze se podrobně zabývali otázkou naplnění důvodů udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[11] Nejvyšší správní soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu